

A Bíróság (harmadik tanács) 2006. július 6-i ítélete (a Rechtbank Amszterdam [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – J. J. Kersbergen-Lap, D. Dams-Schipper kontra Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen

(C-154/05. sz. ügy) ⁽¹⁾

(Migráns munkavállalók szociális biztonsága – 1408/71/EGK rendelet – A 4. cikk (2a) bekezdése és a 10a. cikk, valamint a IIa. melléklet – Különleges nem járulékalapú ellátások – Holland ellátás a fogyatékossgal élő fiatal személyeknek – Nem exportálható jelleg)

(2006/C 212/13)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Rechtbank Amszterdam

Az alapeljárás felei

Felperesek: J. J. Kersbergen-Lap, D. Dams-Schipper

Alperes: Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen

Tárgy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Rechtbank Amsterdam – Az 1992. április 30-i 1247/92/EGK tanácsi rendelettel (HL L 136., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 2. kötet, 41. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszereknek Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK rendelet (HL L 149., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 35. o.) 4. cikke (2a) bekezdésének, 10a. cikkének és IIa. mellékletének értelmezése – Különleges nem járulékalapú ellátások – Az 1408/71 rendelet 10a. cikke által bevezetett koordinációs szabály – Hatály – Az 1408/71/EGK rendelet IIa. mellékletében említett, fogyatékossgal élő fiatal személyek számára nyújtott ellátás bennfoglaltsága – Nem Hollandiában lakó kedvezményezettek

Rendelkező rész

A fogyatékossgal élő fiatal személyek munkaképtelenségi biztosításáról szóló, 1997. április 24-i törvény (Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicaptten) alapján nyújtott ellátást különleges nem járulékalapú támogatásnak kell tekinteni az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakészé tette, az 1999. február 8-i 307/1999/EK tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munka-

vállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 4. cikke (2a) bekezdésének értelmében úgy, hogy kizárólag a rendelet 10a. cikkének koordinációs szabályát kell alkalmazni, és az említett ellátásból nem részesülhet az olyan személy, akinek a lakóhelye Hollandián kívül van.

⁽¹⁾ HL C 155., 2005.06.25.

A Bíróság (első tanács) 2006. július 6-i ítélete (Court of Appeal (Civil Division) [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Talacre Beach Caravan Sales Ltd kontra Commissioners of Customs & Excise

(C-251/05. sz. ügy) ⁽¹⁾

(Hatodik HÉA-irányelv – 28. cikk – Előzetesen felszámított adó visszatérítésével járó mentesség – Nulla százalékos adókulcs alá tartozó termékek, amelyeket az általános adókulcs alá tartozó felszereléssel együttesen értékesítenek – Lakóautók – Egységet képező termékértékesítés)

(2006/C 212/14)

Az eljárás nyelve: angol

A kérdést előterjesztő bíróság

Court of Appeal (Civil Division)

Az alapeljárás felei

Felperes: Talacre Beach Caravan Sales Ltd

Alperes: Commissioners of Customs & Excise

Tárgy

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK (hatodik) tanácsi irányelv (HL L 145, 1977.6.13., 1. o., magyar nyelvű különkiadás, 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.) 28. cikke (2) bekezdése a) pontjának értelmezése – Nulla százalékos adókulcs alá tartozó lakóautók, amelyeket az általános adókulcs alá tartozó termékekkel együttesen értékesítenek – Annak meghatározására szolgáló ismérvek, hogy HÉA-szempontból az ügyletet egyetlen termékértékesítésnek kell-e tekintetni

Rendelkező rész

Az a tény, hogy bizonyos termékek egyetlen termékértékesítés tárgyait képezik, amely egyrészt a tagállam szabályozása alapján a közös hozzáadottértékadó-rendszer kiegészítéséről és a 77/388/EGK irányelv módosításáról (hozzáadottértékadó-mértékek közelítése) szóló, 1992. október 19-i 99/77/EGK tanácsi irányelv által módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 28. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti előzetesen felszámított adó visszatérítésével járó mentesség alá eső fő terméket, másrészt az ezen szabályozás által a mentesség hatálya alól kizárt termékeket tartalmaz, nem zárja ki azt, hogy az érintett tagállam a kizárt termékek értékesítése tekintetében általános adókulcs szerinti HÉA-t vessen ki.

(¹) HL C 205., 2005.8.20.

Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-129/04. sz., Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) ügyben 2006. március 15-én hozott ítélete ellen a Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG által 2006. május 29-én benyújtott fellebbezés

(C-238/06. sz. ügy)

(2006/C 212/15)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG (képviselő: H. Kunz-Hallstein meghatalmazott)

A másik fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-129/04. sz. ügyben 2006. március 15-én hozott ítéletét (¹);
- a Bíróság helyezze hatályon kívül az OHIM fellebbezési tanácsának az R 367/2003-2. sz. ügyben 2004. január 20-án hozott határozatát, másodlagosan

– utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé,

- a Bíróság kötelezze a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalt (védjegyek és formatervezési minták) a két eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező az Elsőfokú Bíróság nevezett ítélete ellen irányuló fellebbezését a következőkkel indokolja:

1. A napjainkban általánosan és az Elsőfokú Bíróság eljárásában is elismert jogelmélet szerint bizonyítási teher szabályai alapján annak, aki valamely jogszabályra hivatkozik, bizonyítania kell a jogszabály tényleges feltételeinek fennállását. Ez különösen vonatkozik a kivételekre való hivatkozásra, amelyeket a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint mindig megszorítóan kell értelmezni. Mivel az OHIM az oltalom megtagadásakor kivételre hivatkozott, köteles lett volna a kivételt jelentő tényállás fennállását bizonyítani.
2. A jelen ügyben nem csupán egy korábbi nemzeti lajstromozásról van szó, hanem egy, a Párizsi Uniós Egyezményben (PUE) is részes EU-tagállam korábbi nemzeti lajstromozásáról is a PUE 6 *quinquies* cikkének A) része értelmében, amelynek oltalma csak a PUE 6 *quinquies* cikkének B) részében foglalt kivétel alkalmazásával tagadható meg. A PUE 6 *quinquies* cikke A) részének (1) bekezdése megtiltja az alperesnek azt, hogy legalábbis annak a tagállamnak a területén, amelyben az azonos uniós védjegy oltalomban részesül, oltalomban nem részesíthetőnek nyilvánítsa a bejelentést. Az alperes határozatát azonban arra alapította, hogy a megkülönböztető képesség nincs meg a Közösségben, és így a Németországi Szövetségi Köztársaság területén sem: az alperes ezzel végső soron érvénytelennek nyilvánítja egy PUE-részes állam lajstromozását. Ebben az esetben nem elegendő, ha az OHIM általánosságban a „nemzeti”, vagyis a saját jogrend függetlenségére hivatkozik, mivel egy uniós védjegy jogosultja többet követelhet a nemzeti elbánásnál. Ezt inkább a PUE 6 *quinquies* cikkének A) részére figyelemmel kell megvizsgálni.
3. A megkülönböztető képesség hiányának bizonyításával kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság kifejtette, hogy az OHIM legalábbis annyiban eleget tett kötelezettségeinek, hogy jogosan utalt az általános élettapasztalatra. Az általános élettapasztalatra vonatkozó érv azonban nem hozható fel jobb híján azért, mert nem sikerült a tényeket bizonyítani. Másfelől az Elsőfokú Bíróság a hiányzó megkülönböztető képesség kérdését jogellenesen kizárólag a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján vizsgálta, és teljeséggel figyelmen kívül hagyta a PUE 6 *quinquies* cikkének B) részét.